

Afgørelse af den Europæiske Ombudsmand om klage 1237/2002/(PB)OV over Europa-Kommissionen

Afgørelse

Sag 1237/2002/PB/OV - **Indledt den** 22/07/2002 - **Afgørelse af** 19/05/2003

Strasbourg, den 31. december 2003

Den 28. juni 2002 indgav De en klage til Den Europæiske Ombudsmand vedrørende Kommissionens behandling af Deres klage vedrørende Danmarks overtrædelse af Fællesskabslovgivningen i henhold til traktatens artikel 226.

Den 22. juli 2002 videresendte jeg klagen til formanden for Europa-Kommissionen. Den 4. november 2002 fremsendte Kommissionen sin udtalelse, som jeg videresendte til Dem med en opfordring til at fremsætte eventuelle bemærkninger, hvilket De gjorde den 27. januar 2003.

Jeg skriver nu til Dem for at underrette Dem om resultaterne af de foretagne undersøgelser.

For at undgå misforståelser er det vigtigt at minde om, at EF-traktaten kun giver Den Europæiske Ombudsmand beføjelse til at undersøge mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. I Den Europæiske Ombudsmands statut hedder det specifikt, at handlinger foretaget af enhver anden myndighed eller person ikke kan indklages for Ombudsmanden.

Ombudsmandens undersøgelser af Deres klage har derfor været koncentreret om, hvorvidt der har været fejl eller forsømmelser i forbindelse med Kommissionens sagsbehandling.

KLAGEN

Denne klage udspringer af en tidligere klage til Ombudsmanden (801/2000/(ME)PB), som klageren indgav vedrørende samme spørgsmål, og som blev afsluttet den 8. juni 2001. I denne tidligere klage gjorde klageren gældende, at Kommissionen ikke havde behandlet hans klage over, at Danmark skulle have begået et traktatbrud, korrekt. Klagen over traktatbrud blev indgivet til Kommissionen og registreret af dennes generalsekretariat i januar 1998. Klagerens klagepunkter over for de danske myndigheder gik i det væsentlige ud på, at beskatningen af brugte køretøjer, der importeres fra andre EU-medlemsstater, er

i strid med EF-reglerne om fri bevægelighed. I sit svar på påstanden anførte Kommissionen, at årsagen til, at det havde taget den lang tid at give klageren et endeligt svar, var, at den ønskede at afvente udfaldet af en sag ved Domstolen. Ombudsmanden accepterede Kommissionens holdning på dette punkt og bemærkede endvidere, at Kommissionen havde lovet at træffe en afgørelse om klagerens klage over traktatbrud i oktober 2001, og Ombudsmanden og klageren ville blive orienteret herom.

Den 15. februar 2002 underrettede klageren Ombudsmanden om, at han ikke havde modtaget nogen oplysninger fra Kommissionen vedrørende sin klage. Ombudsmanden anmodede om Kommissionens bemærkninger til denne udtalelse. Kommissionen svarede, at det skyldtes nye retssager samt nogle medlemsstaters undladelse af at svare på en anmodning om at afgive udtalelse. Kommissionen gentog, at den ville underrette klageren om opfølgningen på hans klage over traktatbrud, men denne gang anførte Kommissionen ingen tidshorisont for sine konklusioner.

I juni 2002 havde klageren stadig ikke modtaget oplysninger om, hvorvidt Kommissionen havde truffet en afgørelse vedrørende hans klage over traktatbrud. Derfor indgav han denne anden klage til Ombudsmanden over Kommissionen.

I denne klage gør klageren gældende, at Kommissionen har handlet i modstrid med god forvaltningsskik ved at undlade at træffe afgørelse om de spørgsmål, som han har rejst i forbindelse med sin klage over traktatbrud. Klageren gør gældende, at Kommissionen straks bør træffe afgørelse om de spørgsmål, som han har rejst i sin klage over traktatbrud.

UNDERSØGELSEN **Kommissionens udtalelse**

Kommissionen anerkender i sin udtalelse, at der er tre af klagerens spørgsmål, der endnu ikke er blevet besvaret:

1. Det første spørgsmål drejer sig om grænseoverskridende langtidsleasing af køretøjer, der er indregistreret i Tyskland og beregnet til kørsel i Danmark. Kommissionen har underrettet klageren om, at den ønskede at afvente Domstolens dom i sag C-451/99, *Cura Anlagen GmbH*, inden der blev taget andre initiativer angående spørgsmål om langtidsleasing, hvor flere medlemsstater er implicerede. Domstolen afsagde dom i sagen den 21. marts 2002. Kommissionen vil om kort tid rette henvendelse til samtlige medlemsstater for at spørge dem, om deres regelværk er foreneligt med denne dom.

2. Det andet spørgsmål drejer sig om beskatningen af brugtbiler, der importeres til Danmark fra et andet EU-land. Kommissionen har underrettet klageren om, at den agter at afvente Domstolens dom i sag C-393-98, *Gomes Valente*. Der skal ligeledes tages hensyn til udfaldet af sag C-101/00, *Antti Siilin*. Dommen i denne sag blev afsagt for ganske nylig, nemlig den 19. september 2002. Endvidere stiledede Kommissionen den 1. juni 2001 en skrivelse til samtlige medlemsstater for at henlede deres opmærksomhed på konsekvenserne af *Gomes Valente*-dommen. I sit svar på denne skrivelse forsikrede Danmark Kommissionen om, at dets regelværk er i overensstemmelse med udfaldet af *Gomes Valente*-sagen. Nogle medlemsstater har imidlertid endnu ikke svaret. Eftersom Kommissionen mener, at dette emne skal behandles som led i en overordnet strategi, har

det endnu ikke været muligt for Kommissionen at træffe en afgørelse om klagerens klage over traktatbrud.

3. Det tredje spørgsmål vedrører kvalifikationerne hos de personer, der står for vurderingen af importerede motorkøretøjer i Danmark. Denne vurdering er afgørende for den danske registreringsafgift, der skal erlægges for en importeret brugtbil. Klageren har ikke anført helt tydeligt, om det drejer sig om offentligt ansatte eller privatpersoner. Kommissionen vil henvende sig til klageren for at udbede sig yderligere oplysninger om dette punkt. Endvidere har Kommissionen fået kendskab til dette spørgsmål via de dokumenter, som klageren har sendt til Ombudsmanden. Hvis klageren havde henvendt sig direkte til Kommissionen, havde det været muligt at behandle oplysningerne hurtigere.

Kommissionen konkluderer på baggrund af ovenstående, at den ikke har svigtet sine forpligtelser over for klageren. Kommissionen vil underrette klageren personligt om opfølgningen på hans klage. Den fremgangsmåde, der er valgt i denne sag, går imidlertid fortrinsvis ud på at løse problemerne samlet og i samarbejde med samtlige medlemsstater, i form af en meddelelse med en enkel og klar sprogbrug.

Kommissionen påpeger endvidere, at det som følge af stærkt begrænsede menneskelige ressourcer har været nødvendigt at fokusere på sager med stor finansiel og juridisk betydning. Den påpeger også, at de rejste spørgsmål er meget komplekse og vedrører et område, der endnu ikke er helt harmoniseret, hvor Domstolens retspraksis er den eneste sikre referenceramme.

Klagerens bemærkninger

Klageren blev opfordret til at fremsende sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse. Som svar sendte klageren en skrivelse på tre sider med støttedokumenter, hvori han i det væsentlige fremførte følgende:

1. For så vidt angår de danske skatteregler vedrørende langtidsleasing af biler på tværs af grænserne, har Domstolen afsagt dom, og det er Kommissionens opgave at få Danmark til at efterleve denne dom.
2. For så vidt angår den danske beskatning af brugtbiler, der importeres til Danmark fra et andet EU-land, har Domstolen nu afsagt så mange klare domme, at Kommissionen ikke længere kan undslå sig for at få Danmark til at efterleve reglerne. I øjeblikket efterlever Danmark ikke reglerne. Når en brugt bil importeres til Danmark, bliver værdien altid sat højere end en tilsvarende dansk bil, således at importerede brugtbiler beskattes hårdere end brugtbiler, der har været solgt som nye i Danmark.
3. For så vidt angår kvalifikationerne hos de personer, der står for vurderingen af brugtbiler, der importeres til Danmark, har klageren flere gange rettet direkte henvendelse til Kommissionen vedrørende dette spørgsmål.

Endelig sætter klageren spørgsmålstejn ved, hvorfor Kommissionen ikke vil behandle hans klage seriøst, eftersom de danske myndigheder synes at behandle spørgsmålet seriøst, idet

de har givet dispensation til, at efterbetalinger på beskatningen af klagerens biler stilles i bero indtil udgangen af 2003.

AFGØRELSEN 1 Påstand om undladelse af at træffe afgørelse om klagen over traktatbrud

1.1 Klageren gør gældende, at Kommissionen har handlet i modstrid med god forvaltningsskik ved at undlade at træffe afgørelse om de spørgsmål, som han har rejst i forbindelse med sin klage over traktatbrud. Klageren gør gældende, at Kommissionen straks bør træffe afgørelse om de spørgsmål, som han har rejst i sin klage over traktatbrud.

1.2 Kommissionen anfører, at den ikke har svigtet sine forpligtelser over for klageren. Eftersom den fremgangsmåde, Kommissionen har valgt, er at løse problemerne samlet, har den endnu ikke kunne træffe en afgørelse vedrørende klagerens klage over kontraktbrud. Kommissionen vil imidlertid underrette klageren personligt om opfølgningen på hans klage. Kommissionen påpeger endvidere, at spørgsmålet er meget komplekst og tilhører et område, der endnu ikke er harmoniseret.

1.3 Ombudsmanden bemærker, at klagerens klage over kontraktbrud til Kommissionen blev registreret af Kommissionens generalsekretariat i januar 1998. Inden for rammerne af Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ om Kommissionens administrative procedurer ved behandling af klager over medlemsstaters overtrædelse af fællesskabsretten (303/97/PD) (1) lovede Kommissionen inden et år efter registreringsdatoen af hver enkelt klagesag at tage stilling til, om sagsbehandlingen skal afsluttes uden yderligere foranstaltninger, eller om der skal iværksættes en officiel traktatbrudsprocedure. Denne regel kan fraviges i undtagelsestilfælde, og der skal gives begrundelse herfor (2).

1.4 I sin afgørelse om klagerens tidligere klage (801/2000/PB) vedrørende Kommissionens manglende behandling af klagerens klage over traktatbrud, fandt Ombudsmanden ikke, at der forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser, idet han accepterede, at Kommissionen afventede udfaldet af sager, der verserede ved Domstolen, før den tog endelig stilling til det spørgsmål, som klageren havde rejst. Han bemærkede endvidere, at Kommissionen lovede at træffe en afgørelse om klagerens klage over traktatbrud i oktober 2001 samt at orientere klageren herom.

1.5 Det fremgår nu, at Domstolen har afsagt dom i de sager, som Kommissionen afventede. Til trods herfor har Kommissionen stadig ikke truffet afgørelse om det påståede traktatbrud, selv om den lovede at gøre dette i oktober 2001. Kommissionen forklarede sin undladelse af at holde dette løfte med, at den foretrak at løse problemerne vedrørende dette emne om bilbeskatning samlet og i samarbejde med samtlige medlemsstater, i form af en meddelelse med en enkel og klar sprogbrug. Kommissionen anførte ligeledes, at spørgsmålet henhører under et endnu ikke harmoniseret område.

1.6 Det er god forvaltningsskik at respektere de berettigede og rimelige forventninger, som offentligheden har i lyset af institutionernes hidtidige handlemåde (3). Ombudsmanden finder ikke Kommissionens forklaring på, hvorfor den ikke, trods sit løfte herom, traf en

afgørelse inden oktober 2001, urimelig. Klageren havde imidlertid rimelig grund til at forvente, at Kommissionen i oktober 2001 ville underrette ham om, at den ikke kunne efterleve sit løfte, og om begrundelserne herfor. Kommissionens manglende overholdelse af sin forpligtelse udgør således et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden fremsætter derfor nedenstående kritiske bemærkning.

1.7 Ombudsmanden påpeger endvidere, at klageren har mulighed for at indgive en ny klage til Ombudsmanden i fremtiden, hvis der sker yderligere forsinkelser fra Kommissionens side i forbindelse med afgørelsen om klagen over traktatbrud.

2 Konklusion

På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

Det er god forvaltningsskik at respektere de berettigede og rimelige forventninger, som offentligheden har i lyset af institutionernes hidtidige handlemåde (4). Ombudsmanden finder ikke Kommissionens forklaring på, hvorfor den ikke, trods sit løfte herom, traf en afgørelse inden oktober 2001, urimelig. Klageren havde imidlertid rimelig grund til at forvente, at Kommissionen i oktober 2001 ville underrette ham om, at den ikke kunne efterleve sit løfte, og om begrundelserne herfor. Kommissionens manglende overholdelse af sin forpligtelse udgør således et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

I lyset af Kommissionens forklaringer vedrørende den forsinkede undersøgelse af klagerens klage samt dens løfte om at underrette klageren om resultatet deraf, er det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afslutter derfor sagen.

Formanden for Europa-Kommissionen vil ligeledes blive underrettet om denne afgørelse.

Med venlig hilsen

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

(1) Se Ombudsmandens årsberetning for 1997, side 273.

(2) Ombudsmanden bemærker, at denne frist på et år formelt er blevet fastlagt i pkt. 8 i bilaget til *Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og Den Europæiske Ombudsmand om forbindelserne med klager i sager om overtrædelse af fællesskabsretten (KOM(2002) 141)*, EFT C 244 af 10.10.2002, s. 5.

(3) Jf. artikel 10, stk. 2, i den europæiske kodeks for god forvaltningsskik, som Europa-Parlamentet vedtog i sin beslutning C5-0438/2000 af 6.9.2001 (tilgængelig på Ombudsmandens websted: <http://www.ombudsman.europa.eu>).

(4) Jf. artikel 10, stk. 2, i den europæiske kodeks for god forvaltningsskik, som

Europa-Parlamentet vedtog i sin beslutning A5-0245/2001 af 6.9.2001 (tilgængelig på Ombudsmandens websted: <http://www.ombudsman.europa.eu>).